

Arrest

nr. 112 018 van 16 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 22 november 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid nam op 24 januari 2011 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd, ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 3 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 8 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt::

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[B.S.] [...]
[S.R.] [...] [...]
+ kinderen:
[B.A.H.] [...]
[H.F.] [...]
[H.Z.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.01.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [S.R.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 28.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

"[...]"

Dat de Arts-adviseur concludeert dat hoewel de aandoening een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Pakistan.

Dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Terwijl het medisch getuigschrift opgesteld door Dr. [V.] vermeldt dat verzoekster niet kan reizen, verwijzend naar het attest van psychiater Dr. [L.].

Het zeer uitgebreide medisch attest van psychiater Dr. [L.] dd. 29.09.10 vermeldt bovendien het volgende:

"we kunnen daarbij een wanhoopsdaad niet uitsluiten en de impact op de ontwikkeling van de kinderen zal ook de nodige zorgen baren (blz. 3)"

"Hoewel we niet in de positie verkeren om deze dreiging objectief te beoordelen zijn wij van mening dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst de angst- en stressklachten meer dan waarschijnlijk sterk zal doen toenemen waarbij we de suicidaliteit niet kunnen uitsluiten (blz. 4)"

Uit het medisch attest van Dr. [L.] dd. 05.05.11 blijkt dat verzoekster nog steeds in behandeling is.

Het ziektebeeld van verzoekster is derhalve dermate ernstig, reden waarom de behandelende arts en psychiater hebben geoordeeld dat zij niet kan reizen.

Gezien de medische toestand van verzoekster haar niet toelaat te reizen dient zij uiteraard verder te worden behandeld in België.

Het gegeven dat een behandeling mogelijks beschikbaar is in Pakistan doet niets ter zake.

Waar de Arts-adviseur heeft geoordeeld dat de aandoening van verzoekster haar niet verhindert om te reizen, druist dit aldus volledig in tegen de stukken van het dossier nl. de medische attesten van de psychiater.

Verzoekster lijdt wel degelijk aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende werd gemotiveerd en de aanvraag tot verblijfs-machtiging van verzoekers niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat de bestreden beslissing van ongegrondheid geen draagkracht vindt in haar motieven en artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 evenals artikel 3 EVRM schendt."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Pakistan beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoekster lijdt aan een veralgemeende angststoornis met een chronische posttraumatische stressstoornis. Verzoekers betogen dat deze aandoening verzoekster verhindert om te reizen en verwijzen in dit verband naar het aangebrachte medisch getuigschrift van de huisarts die verzoekster consulteerde en naar een attest dat werd opgesteld door een psychiater. De Raad stelt vast dat de huisarts waarop verzoekster een beroep deed weliswaar in het door hem opgestelde medisch getuigschrift aangaf dat verzoekster niet kan reizen, doch dat hij dit standpunt volledig baseerde op een attest dat werd opgesteld door de psychiater die verzoekster begeleidt. Deze psychiater stelde dat het voor verzoekster *“ondenkbaar is dat zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst”* en dat een terugkeer naar Pakistan voor verzoekster angstwekkend is, doch benadrukte tevens *“dat er geen fysieke beperkingen zijn die het reizen naar het land van herkomst onmogelijk zouden maken”*. In de optiek dat er geen fysieke hinderpalen bestaan die een terugkeer van verzoekster naar Pakistan belemmeren is de stelling van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dan ook niet in strijd met de vaststellingen die werden gedaan door de geneesheer-specialist die

verzoekster consulteerde. Er blijkt derhalve niet dat een reis naar Pakistan op zich een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en dat het door verweerder op dit punt ingenomen standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoekers lichten verder toe dat de psychiater die verzoekster consulteerde ook aangaf dat een terugkeer naar Pakistan de psychische klachten meer dan waarschijnlijk zal doen toenemen en dat er een risico op suicidaliteit bestaat. Het gegeven dat een vreemdeling lijdt aan een psychische aandoening die gepaard gaat met een suicidegevaar dat mogelijk nog groter wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst impliceert evenwel niet dat steeds automatisch dient te worden geconcludeerd dat de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In voorliggende zaak heeft de aangestelde ambtenaar-geneesheer in dit verband aangegeven dat een dergelijk reëel risico niet kan worden weerhouden als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan omdat verzoekster ook in haar land van herkomst de nodige medicatie en psychische bijstand kan verkrijgen en dat de noodzakelijke geneesmiddelen en behandelingen in Pakistan voor verzoekster toegankelijk zijn. Hij heeft hierbij uiteengezet op welk bronnenmateriaal hij zich steunt om deze stellingname te onderbouwen. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat een risico op zelfmoord dat inherent is aan een mentale aandoening niet als reëel risico in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden aanzien wanneer de middelen om deze psychische aandoening onder controle te houden en de beschikbare middelen om te vermijden dat de patiënt een wanhoopsdaad pleegt ook in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoekers betwisten het standpunt dat de gezondheidszorgen die verzoekster nodig heeft in Pakistan beschikbaar en toegankelijk zijn – standpunt dat steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken – voorts niet.

Gelet op voorgaande vaststelling blijkt ook niet dat een adequate behandeling voor verzoeksters gezondheidsprobleem in Pakistan niet mogelijk zou zijn, waardoor tevens niet blijkt dat een terugkeer naar dit land een reëel risico zou inhouden op een onmenselijke of een vernederende behandeling.

De beschouwingen van verzoekers leiden niet tot de conclusie dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. Er moet daarnaast worden toegelicht dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK